

- anularea Hotărârii Consiliului Local nr. 197/25.06.2020, emisă de Consiliul Local al municipiului Pitești (cu privire la impunerea din oficiu a 7 (șapte) persoane/locuință, la plata taxei de salubritate, în cazul nedepunerii declarației fiscale în termen;

- obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată.

Tribunalul ##### - Secția civilă, Complet specializat de contencios administrativ și fiscal, prin sentința civilă nr. ####/01.04.2022, a respins excepția lipsei dovezii calității de reprezentant a pârâtului, invocată de către reclamant și acțiunea, ca neîntemeiate.

Reclamantul ##### a formulat recurs împotriva sentinței civile nr. ####/01.04.2022, invocând dispozițiile art. 488 alin. 1 pct. 5, pct. 6 și pct. 8 Cod procedură civilă.

În motivare, recurentul arată că instanța de fond nu a respectat dispozițiile art. 425 Cod procedură civilă și că încheierile de amânare a pronunțării nu se regăsesc atașate la hotărârea motivată și comunicată. ##### încheierii de amânare de pronunțare nu permite părților să cunoască ce s-a întâmplat la acea dată și nici instanței de control judiciar legal investită cu soluționarea apelurilor, să cenzureze legalitatea măsurilor adoptate legate de judecarea cererii sub toate aspectele, vătămarea produsă fiind evidentă, astfel că în cauză sunt incidente prevederile art. 174 și urm. C.pr.civ. Mențiunile din încheierea de amânare a pronunțării sunt de natură să asigure transparența actului de justiție, atestând că s-au asigurat condițiile ca desfășurarea procesului să se facă sub auspiciile prevederilor art. 6 alin. 1 din Convenția Europeană privind Drepturile Omului, pentru ca părțile să poată beneficia de un proces echitabil, în fața unei instanțe competente, precum și de posibilitatea verificării legalității și temeiniciei hotărârii în căile de atac.

Într-o altă critică recurentul susține că instanța de fond nu s-a pronunțat asupra lipsei dovezii calității de reprezentant, ci numai asupra lipsei calității de reprezentant. ##### s-a arătat în fața instanței de fond că dovada depusă de consilierul juridic este semnată de ##### și nu de Consiliul local, instanța de fond nu a dat nicio soluție acestei excepții. Faptul că un consilier juridic din aparatul Primarului asigură asistența juridică a Consiliului local nu conduce la concluzia că Primarul îl împuternicește și îi semnează delegația. De altfel, potrivit H.C.L. nr.451/18.11.2021, reprezentarea în justiție a Consiliului local se asigură de consilierii juridici din cadrul aparatului de specialitate al primarului, începând cu data emiterii hotărârii și nu anterior emiterii acesteia. Cauza a fost înregistrată pe rolul instanței în luna martie 2021, iar H.C.L. nr.451 a fost emisă la data de 18 noiembrie 2021, pro causa, după ce a fost pusă în discuție lipsa calității de reprezentant a consilierului juridic care a depus delegație semnată de primar și a întocmit toate actele procedurale fără a avea nicio calitate în cauză, iar în aceste condiții toate actele întocmite în cauză sunt nule.

Instanța de fond a soluționat greșit excepția calității de reprezentant. În hotărâre nu se arată că Primarul ar substitui Consiliul local, ci numai faptul că reprezentarea în justiție a Consiliului local se asigură de consilierii juridici din cadrul aparatului de specialitate al primarului. Excepția lipsei calității de reprezentant nu vizează existența dovezii calității de reprezentant la dosarul cauzei, tribunalul pronunțând astfel o soluție nelegală.

Recurentul mai arată că prima instanță a pronunțat o hotărâre cu aplicarea greșită a normelor de drept material, motiv de casare prevăzut de dispozițiile art. 488 alin. 1 pct. 8 Cod procedură civilă.

Elaborarea și aprobarea „Strategiei Locale de Dezvoltare a serviciilor de salubritate pe termen mediu și lung în Pitești pentru perioada #####” s-a făcut prin H.C.L. nr.343/12.10.2020 (ulterior emiterii celor două hotărâri contestate).

La data emiterii H.C.L. 147/2020 nu exista încă stabilită o sumă de plată/locatar pentru taxa de salubritate și nu erau cunoscuți public nici agenții comerciali de executare a serviciilor de salubritate în Pitești, pentru perioada #####. Contribuția bănească impusă persoanelor juridice prin hotărârile contestate este nelegală, având figura juridică a unui impozit, definit de art. 2 pct. 37 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2003 ca fiind o prelevare obligatorie, fără contraprestație imediată, directă și nerambursabilă, pentru satisfacerea necesităților de interes general.

litigiului constă în a se identifica dacă taxa în discuție este plătită pentru serviciile prestate sau este instituită ca sancțiune și plătită anticipat în contul firmei prestatoare. Din analizarea hotărârilor contestate reiese că taxa de salubritate a fost stabilită de pârât, în cazul nedepunerii declarației fiscale, în funcție de un număr de persoane stabilite în mod aleatoriu trei sau șapte, iar nu de numărul de persoane care beneficiază de serviciul de salubritate și care fac parte din acea gospodărie.

În aceste condiții, date fiind principiile prevăzute de art. 3 lit. f) și g) din Legea nr. 101/2006 a serviciilor de salubritate a localităților, care impun o tarifare echitabilă, corelată cu cantitatea și calitatea serviciului prestat, nediscriminarea și egalitatea de tratament a utilizatorilor, aprobarea taxei de salubritate aleatoriu, ca o sancțiune, indiferent de numărul de persoane care o compun, nu este conformă cu principiile taxării echitabile, corelate cu cantitatea serviciului prestat, și nici cu cel al nediscriminării utilizatorilor, fiind evident că se încalcă aceste principii, de vreme ce locuințele pot avea număr diferit de persoane în compunere, iar cantitatea serviciului prestat diferă în funcție de persoanele din compunerea gospodăriilor respective din aria deservită.

Scopul acestei taxe nu concretizează un serviciu în interesul persoanelor, ci mai degrabă o sancțiune, un impozit datorat și calculat după un algoritm aleatoriu, fără nicio fundamentare pe serviciul prestat, respectiv numărul de persoane, ca o sancțiune pentru cei care nu depun declarația fiscală.

În ce privește încălcarea dispozițiilor legale la adoptarea Regulamentului de stabilire și încasare a taxei de salubritate și obligarea abuzivă a cetățenilor cu locuințe în cadrul Asociației de locatari de a depune declarație fiscală, instanța de fond în mod greșit a susținut că cele două hotărâri au fost adoptate cu respectarea dispozițiilor legale, sunt motivate și publicate.

Din conținutul celor două hotărâri contestate nu rezultă că suma încasată cu titlu „Taxa pentru salubritate” este utilizată numai în scopul pentru care a fost înființată (respectiv colectarea sumelor cu titlu de taxă se face de serviciul care asigură prestarea acestuia) și care sunt cheltuieli pentru finanțarea și funcționarea acestor servicii. Astfel, deși taxa specială este instituită ca „taxa pentru salubritate”, nu rezultă ce sumă va fi încasată și cum va fi distribuită. Or, în atare situație, rezultă că nu sunt îndeplinite prevederile art.30 din Legea nr.273/2006 și nici cele ale art.248 Cod fiscal în referire la normele metodologice de aplicare.

nr. 147/2020 a adoptat Regulamentul cu încălcarea dispozițiilor art. 6 alin.1 lit.k) din Legea nr. 101/2006 legea serviciului de salubritate a localităților, ale dispozițiilor art. 20 alin.1 lit.f) și art.42 alin.4, art. 43 alin.7 din Legea nr.51/2006 a serviciilor comunitare de utilități publice.

Recurentul mai arată că cele două hotărâri nu sunt motivate. Motivarea unei decizii administrative nu poate fi limitată la considerente legate de competența emitentului, ci trebuie să conțină și elementele de fapt și de drept care să permită, pe de o parte, destinatarilor să cunoască și să evalueze temeiurile deciziei, iar pe de altă parte, să facă posibilă exercitarea controlului de legalitate, având astfel posibilitatea de a verifica elementele de fapt și de drept care au stat la baza emiterii actului administrativ.

Din cele două hotărâri contestate nu reiese care au fost motivele pentru care a fost instituită această taxă, care este cuantumul acesteia și de ce sunt aplicate sancțiuni, în condițiile în care nu se cunoștea nici cuantumul acesteia și nici cine presta serviciul de salubritate. Indicarea textelor de lege, care reglementează un anumit domeniu de activitate, așa cum susține instanța de fond, nu conduce la concluzia că hotărârile sunt motivate.

abuzivă și obligarea cetățenilor cu locuințe în cadrul Asociațiilor de locatari, să depună personal Declarația fiscală pentru numărul de persoane impuse taxei de salubritate, având în vedere că această situație se găsește la Asociația de locatari, pentru fiecare cetățean.

Astfel, pentru nedepunerea declarațiilor fiscale, impunerea din oficiu cu un număr de persoane stabilit aleatoriu, aberant și fără fundament legal, nefăcându-se nici măcar o distincție, nici cel puțin între tipul de locuință, respectiv garsonieră/apartament/casă (deși nici această distincție nu are fundament legal) apare evident că nelegală.

Consiliul Local al municipiului Pitești, prin #####, a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea recursului, ca nefondat.

În apărare, intimatul arată că susținerile recurentului sunt nefondate, întrucât în cursul procesului a fost invocată doar excepția lipsei calității de reprezentant, astfel cum rezultă din încheierea de ședință din data de 06.01.2022. Pe de altă parte, instanța în mod corect a respins excepția lipsei calității de reprezentant ca neîntemeiată, având în vedere dispozițiile art. 109 alin (1) din O.U.G. 59/2019 privind Codul administrativ și prevederile art.85 alin.1 din Regulamentul de organizare și funcționare al Consiliului Local al municipiului Pitești aprobat prin H.C.L. nr. 451/18.11.2021.

În ceea ce privește al doilea motiv de recurs, intimatul arată că susținerea recurentului referitoare la pronunțarea unei hotărâri fără respectarea prevederilor art. 425 C.pr.civ. nu se încadrează în motivele prevăzute art. 488 (1) pct. 6 C.pr.civ. și că sentința atacată cuprinde toate elementele prevăzute de conținutul art. 425 C.pr.civ., inclusiv cele ale art. 233 alin. (1) și (2).

Celelalte critici referitoare la adoptarea H.C.L. nr. 147/2020 și a H.C.L. nr. 197/2020 nu se încadrează în motivele de casare prevăzute de art. 488 Cod procedură civilă, fiind simple apărări de fond care se regăsesc și în conținutul cererii de chemare în judecată.

Prin H.C.L. nr. 147/29.04.2020 a fost aprobat Regulamentul de stabilire și încasare a taxei de salubritate, hotărârea fiind modificată ulterior prin HCL nr. 197/25.06.2020.

Reclamantul nu s-a conformat dispozițiilor H.C.L. nr. 197/2020, care prevedea obligativitatea depunerii declarației fiscale cu numărul de persoane care locuiesc în imobil până la data de 30.09.2020, această declarație fiind depusă abia la data de 05.01.2021, motiv pentru care a fost emisă Decizia de impunere pentru stabilirea taxei de salubritate pentru anul 2021, în suma de 77 lei, stabilită din oficiu, aferentă lunii ianuarie 2021, pentru un număr de 7 persoane, în suma de 55 lei, aferenta perioadei februarie-iunie 2021, pentru o persoană și în suma de 66 lei, aferenta perioadei iulie-decembrie 2021, pentru o persoană.

Împotriva deciziei de impunere, reclamantul a formulat contestația înregistrată la Primăria Municipiului Pitești sub nr. F#####.01.2021, soluționată prin Dispoziția Primarului nr. 222/03.03.2021. Prin dispoziția emisă a fost respinsă contestația. Reclamantul nu a formulat plângere împotriva Dispoziției nr. 222/03.03.2022, astfel cum impune legea specială, înțelegând însă să formuleze contestație împotriva H.C.L. nr. 147/2020 de aprobare a Regulamentului de stabilire și încasare a taxei de salubritate precum și a HCL nr. 197/2020 prin care a fost modificată și completată HCL nr. 147/2020, ceea ce este inadmisibil.

Analizând motivele de recurs invocate, din perspectiva dispozițiilor legale incidente și în baza materialului probator administrat în cauză, curtea le va admite pentru următoarele considerente:

Prin prima sa critică, întemeiată pe dispozițiile art. 488 alin. 1 pct. 6 Cod procedură civilă, recurentul-reclamant ##### invocă încălcarea de către instanță a dispozițiilor art. 425 Cod procedură civilă, încălcare ce ar consta în lipsa încheierilor de amânare a pronunțării din 08 și 18 martie 2022, încheieri ce nu au fost comunicate odată cu sentința, contrar dispozițiilor art. 233 Cod procedură civilă.

Prin această critică, recurentul-reclamant invocă, în fapt, încălcarea de către instanță a dispozițiilor art. 233 și 425 Cod procedură civilă, ca urmare a lipsei încheierilor de amânare a pronunțării, fără să susțină și nemotivarea sentinței sau caracterul defectuos al acestei motivări. Prin urmare, critica se încadrează în motivul de nelegalitate prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 5 Cod procedură civilă, ce prevede că se poate cere casarea unei hotărâri atunci când, prin hotărârea dată, instanța a încălcat regulile de procedură a căror nerespectare atrage sancțiunea nulității, iar nu în motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 6 Cod procedură civilă, potrivit căruia se poate cere casarea atunci când hotărârea nu cuprinde motivele pe care se întemeiază sau când cuprinde motive contradictorii ori numai motive străine de natura cauzei.

Cu aceste precizări, Curtea reține că potrivit art. 425 alin. 1 lit. a) Cod procedură civilă, hotărârea va cuprinde în partea sa introductivă, mențiunile prevăzute la art. 233 alin. (1) și (2), însă atunci când dezbaterile au fost consemnate într-o încheiere de ședință, partea introductivă a hotărârii va cuprinde numai denumirea instanței, numărul dosarului, data, numele, prenumele și calitatea membrilor completului de judecată, numele și prenumele grefierului, numele și prenumele procurorului, dacă a participat la judecată, precum și mențiunea că celelalte date sunt arătate în încheiere. În același sens, art. 233 Cod procedură civilă prevede că pentru fiecare ședință se întocmește o încheiere de ședință cu conținutul stabilit în cuprinsul acestei norme procedurale, iar în cazul în care hotărârea se pronunță în ziua în care au avut loc dezbaterile, nu se întocmește încheierea de ședință, mențiunile prevăzute la alin. (1) și (2) făcându-se în partea introductivă a hotărârii.

Aplicând aceste norme la speța de față, Curtea reține că dezbaterile au avut loc în ședința de judecată din 10.03.2022, când a fost întocmită încheierea de ședință de la fila 208 din dosarul de fond, în care sunt consemnate susținerile părților, precum și dispoziția instanței de amânare a pronunțării pentru data de 18.03.2022. La ceastă din urmă dată, a fost întocmită o nouă încheiere de ședință (f. 209, dosar fond), în care se menționează amânarea pronunțării în cauză pentru 01.04.2022, când instanța a pronunțat minuta de la fila 210. În partea introductivă a sentinței atacate este precizat faptul că dezbaterile au avut loc în ședința publică din 10.03.2022 și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, parte integrantă din sentință.

Prin urmare, contrar susținerilor recurentului, Curtea reține că instanța de fond a respectat dispozițiile art. 233 și 425 alin. 1 lit. a) Cod procedură civilă, fiind întocmite încheierile de amânare a pronunțării în datele de 10 și 18 martie 2022, împrejurarea că acestea nu au fost comunicate împreună cu sentința neputând duce la anularea acesteia, având în vedere că operațiunea comunicării este ulterioară emiterii sentinței, iar potrivit art. 174 alin. 1 Cod procedură civilă, nulitatea este sancțiunea care lipsește total sau parțial de efecte actul de procedură efectuat cu nerespectarea cerințelor legale, de fond sau de formă.

Nefondate sunt și criticile întemeiate pe art. 488 alin. 1 pct. 5 Cod procedură civilă prin care recurentul-reclamant invocă nepronunțarea asupra excepției lipsei dovezii calității de reprezentant și, respectiv, greșita soluționare de către tribunal a excepției lipsei calității de reprezentant.

În acest sens, Curtea reține că pârâtul Consiliul Local al Municipiului Pitești a formulat, prin primar, ##### și secretarul general, #####-#####, întâmpinare la cererea de chemare în judecată formulată de reclamantul ##### (f. 40-50). Prin delegațiile de la f. 89, 157, dosar fond, semnate de aceiași reprezentanți, a fost delegată doamna ##### - #####, în calitate de consilier juridic, să reprezinte interesele pârâtului. În ședința publică din 10.03.2022, reclamantul, prin apărător, a invocat excepția lipsei calității de reprezentant (invocată și la termenul anterior) și excepția lipsei dovezii calității de reprezentant, susținând că delegațiile depuse la filele 89 și 175 sunt date de primarul, iar nu de consiliul local al municipiului Pitești, astfel că se impune anularea tuturor actelor procesuale efectuate de pârât în cauză.

Prin sentința atacată, instanța a respins excepția lipsei calității de reprezentant a consilierului juridic, reținând în mod corect incidența în cauză a dispozițiilor art. 106 alin. 1 și art. 109 alin. 1 din Codul administrativ adoptat prin OUG nr. 57/2019. Potrivit celei din urmă norme legale, cu denumirea marginală „Reprezentarea în justiție a unităților administrativ-teritoriale”, această reprezentare se asigură de către primar sau de către președintele consiliului județean, care stă în judecată în calitate de reprezentant legal al unității administrativ-teritoriale, pentru apărarea drepturilor și intereselor legitime ale acesteia, și nu în nume personal. De asemenea, se prevede că atribuția de reprezentare în justiție poate fi exercitată în numele primarului sau, după caz, al președintelui consiliului județean de către consilierul juridic din aparatul de specialitate ori de către un avocat angajat în condițiile legii. Pe de altă parte, art. 106 alin. 1 din același act normativ dispune că autoritățile administrației publice din comune, orașe și municipii sunt consiliile locale, ca autorități deliberative, și primarii, ca autorități executive. În completarea acestor norme legale, în mod legal, instanța a dat eficiență dispozițiilor art. 85 alin. 1 din HCL al Municipiului Pitești nr. 451/18.11.2021, ce prevede că reprezentarea în justiție a consiliului local al Municipiului Pitești se asigură de către consilierii juridici din cadrul aparatului de specialitate al primarului municipiului Pitești ori de către un avocat, angajat în condițiile legii, în baza unei hotărâri de consiliu local. Nu poate fi primită critica recurentului, în sensul că această HCL este ulterioară sesizării instanței și emiterii delegațiilor pentru consilierul juridic, fiind întocmită pro causa. În regulă generală, actele procesuale îndeplinite de către o persoană care nu are calitatea de reprezentant pot fi ratificate de parte și, în plus, art. 82 alin. 1 Cod procedură civilă, dispune că lipsa dovezii calității de reprezentant poate fi acoperită ulterior invocării sale, prin depunerea dovezii, ceea ce înlătură sancțiunea anulării actelor procesuale îndeplinite anterior. Nu poate fi

primit nici argumentul că instanța de fond nu s-a pronunțat și pe excepția lipsei dovezii calității de reprezentant, atâta timp cât argumentele au fost comune celor două excepții (delegația consilierului juridic a fost dată de primar, iar nu de consiliul local) și au fost analizate de instanță în cuprinsul sentinței, astfel că aceasta s-a pronunțat implicit și pe această excepție. În plus, caracterul său nefondat rezultă din chiar delegațiile depuse la filele 89 și 175, prin care consilierul juridic a fost împuternicit să reprezinte pârâul în cauză. Nu în ultimul rând, Curtea notează și alin. 2 al art. 85 din HCL nr. 451/18.11.2021 prin care a fost aprobat Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Local al Municipiului Pitești, normă ce exclude ca reprezentarea consiliului local să se realizeze prin consilier juridic din cadrul aparatului de specialitate al primarului în situația existenței unor interese/opinii contradictorii între autoritatea executivă și cea deliberativă, situație cu privire la care nu s-a afirmat și nici dovedit că ar fi incidentă în prezenta cauză.

Referitor la motivul de casare întemeiat pe art. 488 alin. 1 pct. 8 Cod procedură civilă, Curtea notează, în prealabil, că obiectul controlului de legalitate exercitat de instanță în limitele stabilite de reclamant prin cererea introductivă, conform principiului disponibilității părților prevăzut de art. 9 alin. 2 din Codul de procedură civilă, îl reprezintă art. 6 alin. 1 din Regulamentul de stabilire și încasare a taxei de salubritate, astfel cum a fost aprobat prin HCL nr. 147/29.04.2020, articol astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 2 din HCL nr. 194/25.06.2020.

Analizând criticile nestructurate ale recurentului în aceste limite, Curtea constată că prin HCL nr. 147/29.04.2020 a fost aprobat Regulamentul de stabilire și încasare a taxei de salubritate. Potrivit preambulului său, aceasta a avut la bază prevederile Hotărârii Consiliului Local al municipiului Pitești nr. 40/28.01.2020 pentru aprobarea Studiului de oportunitate privind stabilirea soluțiilor optime de organizare și gestionare a serviciului de utilitate publică de salubritate în Municipiul Pitești (f. 51, dosar fond). Observând conținutul HCL nr. 40/28.01.2020, se constată că la art. 1 alin. 2 a fost aprobată ca modalitate de gestiune a serviciului de salubritate în Municipiul Pitești, atribuirea directă către SC ##### SA, iar la art. 2 a fost aprobată instituirea taxei de salubritate, ca plată ce va fi efectuată de utilizatori ca și contravaloare a serviciului de salubritate. Pe de altă parte, prin HCL nr. 319/17.09.2020 a fost aprobată delegarea gestiunii directe a serviciului de salubritate către aceeași societate (f. 66-68, dosar fond), iar prin HCL nr. 393/26.11.2020 a fost modificat și completat contractul de delegare a gestiunii directe a serviciului public de salubritate, prevăzut în Anexa nr. 2 a HCL nr. 319/2020 (f. 69-70, dosar fond).

recurentul-reclamant a invocat prin cererea de chemare în judecată aspecte de nelegalitate referitoare la instituirea taxei de salubritate și la delegarea gestiunii acestei servicii către SC ##### SA, respectiv că serviciul public de salubritate este prestat de o societate privată, iar nu de autoritatea publică, care a instituit astfel taxa în favoarea intereselor private ale societății respective; că s-a instituit o taxă de salubritate, deși în acest caz se impunea aplicarea unui tarif; că nu rezultă suma încasată din taxa specială de salubritate și nici cum va fi distribuită etc., invocând în acest sens dispozițiile pe care le-a apreciat ca fiind relevante din Legea nr. ##### și OUG nr. 45/2003, Codul fiscal, Legea 51/2006 și Legea nr. 101/2016, Curtea reține, ca și instanța de fond, că recurentul-reclamant nu a solicitat și anularea HCL nr. 40/28.01.2020, respectiv a HCL 319/17.09.2020 și HCL nr. 393/26.11.2020, deși aspectele contestate ca fiind contrare legii sunt reglementate prin aceste acte administrative cu caracter normativ, iar nu prin HCL atacate.

Chiar cu această precizare, Curtea constată că în mod legal a reținut instanța de fond că, în raport cu dispozițiile art. 3 alin. 1 și art. 8 alin. 1 și 3 din Legea nr. 51/2006, respectiv art. 2 alin. 1, art. 4 alin. 3, art. 6 alin. 1 și art. 12 alin. 2 din Legea nr. 101/2006, revine autorităților deliberative ale administrației publice locale, în speță Consiliului Local al #####, să adopte hotărâri în legătură cu alegerea modalității de gestiune a serviciilor de utilități publice, una dintre aceste modalități fiind delegarea gestiunii serviciului de salubritate către operatori licențiați, cu care încheie contracte de delegare a acestei gestiuni, autoritățile locale având ca atribuții inclusiv stabilirea taxelor speciale și aprobarea tarifelor pentru serviciile de salubritate și, respectiv, plata serviciilor de salubritate prestate de operatori (art. 6 alin. 1 lit. e, k, p din Legea nr. 101/2006). În același sens, art. 22 alin. 1 din Legea nr. 51/2006, forma în vigoare la data emiterii HCL, prevede că „Autoritățile administrației publice locale sunt libere să hotărască asupra modalității de gestiune a serviciilor de utilități publice aflate sub responsabilitatea lor. Autoritățile administrației publice au posibilitatea de a gestiona în mod direct serviciile de utilități publice în baza unei hotărâri de dare în administrare sau de a încredința gestiunea acestora, respectiv toate ori numai o parte din competențele și responsabilitățile proprii privind furnizarea/prestarea unui serviciu de utilități publice ori a uneia sau mai multor activități din sfera respectivului serviciu de utilități publice, în baza unui contract de delegare a gestiunii. Relevante sunt și dispozițiile art. 42 alin. 1 din același act normativ, ce prevăd că „Utilizatorii beneficiază de furnizarea/prestarea unui serviciu de utilități publice, cu excepția serviciului public de alimentare cu gaze naturale: a) în baza unui contract de furnizare sau de prestări de servicii încheiat între operator și utilizator; b) prin achitarea unui tarif sau a costului unui bilet, după caz; c) prin achitarea unei taxe, în situația în care încheierea contractului de furnizare sau de prestare a serviciului între operator și utilizator nu este posibilă din motive tehnice sau comerciale ori în situația în care hotărârea de dare în administrare sau contractul de delegare a gestiunii prevede această modalitate.

Pe de altă parte, în raport cu înscrisurile depuse la dosar, în mod legal a reținut tribunalul că modalitatea de distribuire a sumelor corespunzătoare taxei de salubritate încasate de la utilizatorii serviciului a fost stabilită prin HCL nr. 393/26.11.2020 prin care a fost modificat art. 11 alin. 3 al Contractului de delegare a gestiunii directe a serviciului public de salubritate încheiat cu ##### SA, prevăzut ca anexa nr. 2 a HCL nr. 319/2020, în sensul că plata contravalorii prestațiilor pentru gestionarea Deșeurilor Menajere se face de către Delegatar în baza facturii emise de Delegat până la data de 15 ale lunii următoare pentru prestațiile din luna anterioară corespunzătoare colectării, tratării și eliminării deșeurilor menajere colectate separat pentru numărul de persoane care datorează taxa de salubritate, dar nu mai mult de 140.000 de persoane.

Nefondată este și critica prin care recurentul invocă, în esență, caracterul abuziv al obligației stabilite în sarcina contribuabililor de a depune personal declarația fiscală, deși această situație se regăsește la asociația de proprietari care administrează condominiul. În primul rând, Curtea notează că recurentul nu-și întemeiază această critică pe vreo dispoziție legală, iar, pe de altă parte, că în mod corect a observat instanța de fond că prin art. III din HCL nr. 197/25.06.2020, se instituie doar posibilitatea ca persoanele fizice, proprietari/chiriași ai unor apartamente din condominiu, să depună declarația fiscală și prin intermediul președinților de asociații de proprietari/chiriași sau al administratorilor acestor asociații. ##### depunerii personale a declarației fiscale în vederea stabilirii taxei de salubritate este prevăzută de art. 4 alin. 1 din HCL

nr. 147/29.04.2020, însă nu poate fi apreciată ca fiind abuzivă în cazul învederat de recurent, scopul acesteia fiind cel al determinării exacte a numărului de persoane, în funcție de care se va stabili cuantumul taxei, astfel că este firesc ca, în primul rând, contribuabilul să fie cel care este obligat să o depună. Pe de altă parte, având în vedere că se prevede inclusiv posibilitatea ca această declarație să fie depusă și prin mijloace electronice de transmitere la distanță (art. 4 alin. 2 din HCL nr. 147/29.04.2020), Curtea nu poate reține ca această obligație ar reprezenta o sarcină excesivă stabilită în persoana contribuabilului, astfel că nici din această perspectivă, nu se poate reține caracterul său abuziv.

####, Curtea apreciază ca fiind întemeiate criticile recurentului-reclamant cu privire la aplicarea în cauză a dispozițiilor art. 3 lit. f și g din Legea nr. 101/2006, respectiv a art. 2 pct. 37 și 55, art. 30 alin. 6 din Legea nr. 273/2006, respectiv a art. 454 lit. g) și art. 484 alin. 2 și 3 din Codul fiscal, astfel cum a fost adoptat prin Legea nr. 227/2015.

În această privință, Curtea remarcă în primul rând, că recurentul-reclamant își întemeiază criticile inclusiv pe prevederile OUG nr. 45/2003 privind finanțele publice locale, însă acest act normativ a fost abrogat în mod expres prin art. 86 alin. 2 din Legea nr. 273/2006, ce a intrat în vigoare la 01.01.2007, cu mult înainte de adoptarea de către pârât a hotărârilor contestate. În același sens, Curtea reține că nu sunt incidente cauzei prevederile art. 282 alin. 3 din Codul fiscal, adoptat prin Legea nr. 571/2003, invocate în mod eronat de recurent, ce au fost abrogate prin art. 502 alin. 1 pct. 1 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, ce a intrat în vigoare la 01.01.2016, de asemenea, cu mult timp înainte de adoptarea HCL contestate. Trecând peste această eroare a recurentului, Curtea reține că incidente speței sunt dispozițiile legale similare ale art. 484 alin. 3 din Legea nr. 227/2015, potrivit cărora „Taxele speciale se încasează numai de la persoanele fizice și juridice care beneficiază de serviciile oferite de instituția sau serviciul public de interes local, potrivit regulamentului de organizare și funcționare al acestora, sau de la cele care sunt obligate, potrivit legii, să efectueze prestații ce intră în sfera de activitate a acestui tip de serviciu.”

Cu aceste precizări, Curtea reține că potrivit art. 2 pct. 55 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, prin taxă se înțelege - suma plătită de o persoană fizică sau juridică, de regulă, pentru serviciile prestate acesteia de către un operator economic, o instituție publică ori un serviciu public. În privința taxelor speciale, art. 30 alin. 1 și 6 din aceeași lege dispune că „Pentru funcționarea unor servicii publice locale, create în interesul persoanelor fizice și juridice, consiliile locale, județene și Consiliul ##### al Municipiului București, după caz, aprobă taxe speciale (...) Taxele speciale se fac venit la bugetul local și se încasează numai de la persoanele fizice și juridice care beneficiază de serviciile publice locale pentru care s-au instituit taxele respective”.

În același sens, art. 3 alin. 1 lit. f și g din Legea nr. 101/2016 Legea serviciului de salubritate a localităților, republicată, în forma în vigoare la data emiterii HCL contestate, prevăd că serviciul de salubritate se organizează și funcționează pe baza următoarelor principii: f) tarifarea echitabilă, corelată cu calitatea și cantitatea serviciului prestat; g) nediscriminarea și egalitatea de tratament al utilizatorilor.

Din coroborarea acestor dispoziții legale, rezultă cu prisosință că taxele speciale instituite de consiliul local pentru funcționarea serviciilor publice locale, pot fi încasate numai de la persoanele fizice și juridice care beneficiază de serviciile publice locale pentru care s-au instituit taxele respective, iar cuantumul acestora trebuie să fie echitabil, respectiv stabilit în funcție de

calitatea și cantitatea serviciului prestat, cu respectarea principiului nediscriminării și egalității de tratament al utilizatorilor.

Aplicând aceste dispoziții legale în speță, Curtea reține, în prealabil, că art. 1 Regulamentul de stabilire și încasare a taxei de salubritate, aprobat prin HCL nr. 147/29.04.2020 prevede expres că taxa de salubritate are regimul juridic al taxei speciale. Prin art. 4 alin. 1 din același Regulament, s-a stabilit în sarcina „contribuabililor” obligația de a depune Declarația fiscală pentru stabilirea taxei de salubritate, începând cu data de 02 iunie 2020 și până la data de 10 iulie 2020, inclusiv, pentru ca la alin. 6 al aceluiași articol să se prevadă că în cazul lipsei declarației fiscale, stabilirea taxei de salubritate se va face din oficiu, potrivit prevederilor art. 6 alin. 1 și 2. Aceste articole dispun că, în cazul nedepunerii declarației fiscale pentru stabilirea taxei de salubritate, obligația de plată se va stabili din oficiu, pentru fiecare clădire, pe baza estimării unui număr de 3 persoane. Stabilirea din oficiu a taxei de salubritate se face fără emiterea deciziei de impunere, după data de 10 iulie 2020, fără vreo altă formalitate. Art. 6 alin. 1 și 2 au fost modificate prin Art. I pct. 2 din HCL nr. 197/25.06.2020, având următorul conținut: „În cazul nedepunerii declarației fiscale pentru stabilirea taxei de salubritate, obligația de plată se va stabili din oficiu, pentru fiecare clădire, pe baza estimării unui număr de 7 persoane. Stabilirea din oficiu a taxei de salubritate se face prin emiterea deciziei de impunere, după data de 30 septembrie 2020, fără vreo altă formalitate.”

Potrivit susținerilor pârâtului din cuprinsul întâmpinării „măsura stabilirii unui număr de persoane, din oficiu, în cazul nedepunerii declarației fiscale pentru stabilirea taxei de salubritate, a urmărit responsabilizarea contribuabililor, raportat la scopul urmărit prin reglementarea în discuție și urmările ce s-ar putea produce în condițiile nerespectării acesteia”

Pornind chiar de la rațiunea avansată de intimatul-pârât pentru stabilirea acestei taxe de salubritate impuse din oficiu, respectiv cea de „responsabilizare a contribuabililor”, de unde ar rezulta că taxa în cauză reprezintă mai mult o măsură de constrângere a contribuabililor să-și îndeplinească obligația de depunere în termen a declarațiilor fiscale, Curtea notează că, potrivit alin. 2 al art. 6 din Regulament, sumele astfel calculate sunt impuse contribuabililor cu titlu de „taxă”, iar nu cu alt titlu. Pe de altă parte, deși este legitimă preocuparea pârâtului de a adopta măsuri pentru a asigura respectarea de către destinatari a obligației de depunere a declarației fiscale necesare tocmai pentru calcularea și stabilirea taxei de salubritate, Curtea observă că HCL contestată cuprinde astfel de măsuri la art. 10 alin. 1 din Regulament, ce prevede că depunerea peste termen, precum și nedepunerea declarațiilor fiscale constituie contravenție și se sancționează cu amendă, potrivit Codului fiscal.

Nu în ultimul rând, se constată că în Referatul de aprobare pentru proiectul de hotărâre privind aprobarea Regulamentului de stabilire și încasare a taxei de salubritate, întocmit de primarul municipiului Pitești, este menționat că „în cazul nedepunerii declarației fiscale pentru stabilirea taxei de salubritate, obligația de plată se va stabili din oficiu, după data de 10 iulie 2020, pentru fiecare clădire, pe baza estimării unui număr de 3 persoane, având în vedere că dimensiunea medie a gospodăriei este de 2,48 membri” (f. 99, dosar fond). Aceeași mențiune se regăsește și în Raportul întocmit de Direcția de Impozite și taxe Locale, din cadrul Primăriei Pitești, nr. 18.073/16.04.2020 (f. 113, dosar fond). Cu toate acestea, în Raportul de aprobare a proiectului de hotărâre privind modificarea și completarea HCL nr. 147/2020 (ce a stat la baza adoptării HCL 197/25.06.2020) este menționat că până la acea dată, numărul declarațiilor depuse pentru 3 persoane, 4 persoane și mai mult, este mic, astfel că în vederea co-interesării cetățenilor pentru

depunerea declarațiilor pentru stabilirea taxei de salubritate, se propune ca în cazul nedepunerii declarației, obligația de plată să se stabilească din oficiu pe baza estimării unui număr de 4 persoane (f. 130, dosar fond). În același sens este și Raportul întocmit de Direcția de Impozite și taxe Locale, din cadrul Primăriei Pitești, nr. 27410/18.06.2020, în care se arată și împrejurarea că, până la data de 17 iunie 2020, la ghișee au fost depuse 4.746 de declarații, pentru un număr de 8.337 persoane. Curtea observă că, din totalul de 4.746 de declarații, doar 3 declarații au fost depuse pentru un număr de 7 persoane (f. 132, 133, dosar fond). Pe de altă parte, potrivit susținerilor pârâtului din cuprinsul întâmpinării depuse la fond, „numărul de 7 persoane a rezultat din dezbaterile și votul care au avut loc în cadrul ședinței CL al Municipiului Pitești din data de 25.06.2020, materializate în adoptarea Hotărârii nr. 197”.

în vedere ansamblul normelor legale incidente în cauză și care au fost amintite în precedent, Curtea observă că, în principiu, autoritățile administrației publice locale sunt îndreptățite să stabilească taxe speciale destinate funcționării unor servicii publice locale, însă pot face acest lucru numai în condițiile legii, iar sub acest aspect, Curtea constată, contrar instanței de fond și în acord cu recurentul-reclamant, că taxa de salubritate impusă din oficiu în baza Art. 6 alin. 1 și 2 din Regulamentul aprobat prin HCL nr. 147/29.04.2020, astfel cum a fost modificat prin Art. I pct. 2 din HCL nr. 197/25.06.2020, contravine principiilor reglementate de art. 3 alin. 1 lit. f și g din Legea nr. 101/2016 Legea serviciului de salubritate a localităților, republicată, precum și art. 484 alin. 3 din Legea nr. 227/2015, respectiv art. 30 alin. 6 din Legea nr. 273/2006, având în vedere că a fost stabilită în mod abstract, în raport cu un număr de persoane invariabil și stabilit arbitrar, „rezultat din dezbaterile și votul care au avut loc în cadrul ședinței” de consiliu local, fără a ține cont de serviciul prestat, de persoanele care beneficiază de acest serviciu și respectiv de cantitatea și calitatea acestuia.

Prin urmare, pentru considerentele sus-expuse, în raport cu dispozițiile art. 496 Cod procedură civilă, se impune a fi admis recursul formulat de reclamant, cu consecința casării în parte a sentinței. Rejudecând cauza, urmează să fie admisă acțiunea, în sensul anulării art. 6 alin. 1 din Regulamentul de stabilire și încasare a taxei de salubritate, Anexă la HCL nr. 147/29.04.2020, astfel cum a fost modificat prin art. I, pct. 2 din HCL nr. 197/25.06.2020.

În temeiul art. 453 Cod procedură civilă, Curtea va admite cererea recurentului și îl va obliga pe intimatul-pârât, ce a căzut în pretenții, la plata către acesta a sumei de 200 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată, reprezentând taxă judiciară de timbru.

În temeiul art. 23 din Legea 554/2004, dispune publicarea prezentei decizii în Monitorul Oficial al Județului #####.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE

[illegible]

aprilie 2022, pronunțată de Tribunalul ##### - Secția civilă, în dosarul nr. #####/109/2021, intimat fiind pârâtul Consiliul Local al Municipiului Pitești, cu sediul în Pitești, #####, #####, #####.

Casează sentința în parte și, rejudecând, admite acțiunea și anulează art. 6 al. 1 din Anexa la H.C.L. nr. 147/29.04.2020, astfel cum a fost modificat prin art. I, pct. 2 din H.C.L. 197/25.06.2020.

Menține în rest sentința.

Obligă intimatul la plata către recurent a cheltuielilor de judecată în cuantum de 200 lei.

Dispune publicarea prezentei decizii în Monitorul Oficial al Județului #####.

Definitivă.

Pronunțată în condițiile art. 402 teza finală C.pr.civ., prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței, astăzi 25 ianuarie 2023, la Curtea de Apel Pitești – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

Președinte,

#####

Judecător,

#####

Judecător,

#####

Grefier,

#####

Red.##### M.R.D./02.02.2023

Tehnored. ###/ 6 ex

Jud. ##### A.A.Mihăilescu